

Жили собі дід і баба, бідні та самотні — ні дітей, ні нуків. Самим доводилося по господарству порасися, забуваючи про неміч старечу. А роки даються знаки: і ноги ледве ходять, і спина ледве згинається. Кось пішли вони до лісу: дід — по хмиз, а баба — по гриби. Хоч і кречуть та стогнуть, а все ж таки ділечко облять. Старий сухі гілки у в'язанки в'яже, а стара пеньки збирає та у кошик складає.

Раптом бачать: під кущем — пташине гніздечко. На ньому молода качечка сидить — у такому строгатому та яскравому пір'ї, що ї очей не відвести!

Замилувалися нею старі. А вона дивиться на них злякано. Рада б утекти, та не може: крило підбите й лапка зламана. Зглянулися над нею дід із бабою. Залишили вони ї хмиз, і гриби, підібрали ту качечку разом із гніздом і додому принесли.

Удома в куточок її посадили, дивляться ї не надивляться. А в хаті як виметено: і піч не топлена, і їжі ні крихти. Зітхнули вони сумно та знову в ліс пошкутильгали — роботу закінчувати. Повертаються додому втомлені. Та все тривожаться: «Як там наша качечка? Чи жива?»

